

ANNA JAMES

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΠΕΪΤΖΙΣ & ΣΙΑ

Η Ματίλντα
και οι
Βιβλιοπεριπλανητές

μετάφραση: Αργυρώ Πιπίνη

εικονογράφηση: Paola Escobar

διόπτρα

Στην αδελφή μου Έστερ,
γιατί είμαστε φτιαγμένες από τις ίδιες ιστορίες

Η ΕΙΚΟΝΑ ΠΟΥ ΑΝΤΙΚΡΙΖΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΛΗ ΕΝΟΣ ΛΟΥΝΑ ΠΑΡΚ

Η Ματίλντα Πέιτζις άνοιξε την πόρτα του Πέιτζις & Σία και πήρε μια βαθιά ανάσα. Ρούφηξε τη γνώριμη μυρωδιά των κεριών που μόλις είχαν σβήσει, της μαύρης σοκολάτας και, φυσικά, των βιβλίων. Για μια στιγμή ξέχασε πως την είχαν πιτσιλίσει λασπόνερα και αφέθηκε στη μεθυστική απόλαυση μιας εβδομάδας σχολικών διακοπών που απλώνονταν μπροστά της σαν την εικόνα που αντικρίζεις από την πύλη ενός λούνα παρκ. Αλλά η φούσκα της γαλήνης έσκασε όταν η υγρασία πότισε το καλσόν της, κάνοντάς τη να ανατριχιάσει, οπότε πέρασε αποφασιστικά το κατώφλι της πόρτας που συνέδεε το βιβλιοπωλείο με το στενό και ψηλό στίτι όπου ζούσε με τον παπού και τη γιαγιά της. Άφησε την πόρτα, που κοπάνησε πίσω της, πέταξε τη σχολική τσάντα της πάνω στο τραπέζι –σκορπίζοντας κατά λάθος

έναν σωρό πατάτες – και σωριάστηκε θεατρinίστικα σε μια καρέκλα.

Έκανε μια παύση περιμένοντας την αντίδραση της γιαγιάς της, κι όταν εκείνη γύρισε τελικά να την κοιτάξει, ακούμπησε μελοδραματικά το κεφάλι της πάνω στα χέρια της στο τραπέζι.

«Καλές διακοπές, Τίλλυ», είπε η γιαγιά, κοιτάζοντας γύρω της σαστισμένη. «Τι στο καλό συμβαίνει; Και γιατί ξεσπάς στις πατάτες;»

Η Τίλλυ κοκκίνισε και άρχισε να μαζεύει τις πατάτες ντροπιασμένη.

«Και είσαι μούσκεμα. Δεν βρέχει ακόμα, ε;» συνέχισε η γιαγιά, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο της κουζίνας. Έτριψε στοργικά το κεφάλι της εγγονής της την ώρα που εκείνη είχε γονατίσει για να μαζέψει μια μικρή πατάτα που είχε κυλήσει και είχε καταλήξει στο καλάθι της γάτας. Η Τίλλυ αναστέναξε και ακούμπησε στα πόδια της γιαγιάς.

«Η Γκρέις πέρασε μέσα από μια λακκούβα με το ποδήλατό της και με πιπίλισε από την κορυφή ως τα νύχια».

«Σίγουρα δεν το έκανε επίτηδες», είπε μαλακά η γιαγιά.

Το κορίτσι καθάρισε αγανακτισμένο τον λαιμό του για να δείξει ότι διαφωνούσε.

«Εσείς οι δύο δεν είστε κολλητές σαν σιαμαίες;» ρώτησε η γιαγιά.

«Παλιότερα, όταν ήμαστε μικρές. Τώρα έχει καινούριες

φίλες», απάντησε η Τίλλυ. «Μπήκε στην ομάδα του νέτμπολ* και πλέον θέλει να κάνει παρέα μόνο με εκείνα τα κορίτσια. Κάθε μέρα κάθεται με την Αμμάρα και την Πόππυ».

«Έχω γνωρίσει την Αμμάρα και την Πόππυ;» ρώτησε η γιαγιά.

«Όχι, πήγαν στο Σαιντ Ήνιντ και είναι αχώριστες από το πρωί ως το βράδυ».

«Τότε γιατί δεν τις καλείς εδώ στις διακοπές;» πρότεινε η γιαγιά. «Έτσι θα γνωριστείτε».

«Δεν νομίζω ότι θα έρθουν», απάντησε διστακτικά η Τίλλυ. «Όταν πάω να τους μιλήσω, όλο ψιθυρίζουν και χαχανίζουν».

«Μπορεί να σε ξαφνιάσουν. Δεν θα μάθεις αν δεν ρωτήσεις», είπε η γιαγιά. «Να 'σαι γενναία, Ματίλντα. Να 'σαι γενναία, να 'σαι...»

«Να 'σαι γενναία, να 'σαι περίεργη, να 'σαι ευγενική», τη διέκοψε η Τίλλυ. «Ξέρω».

«Αυτό λέγαμε πάντα στη μαμά σου καθώς μεγάλωνε», συνέχισε η γιαγιά.

«Η γενναιότητα έρχεται πιο φυσικά σε κάποιους ανθρώπους απ' ό,τι σε κάποιους άλλους, νομίζω», είπε η Τίλλυ.

«Τα πράγματα που δεν μας έρχονται αβίαστα και φυσικά είναι συχνά και τα πιο σημαντικά», είπε η γιαγιά.

* Γυναικείο ομαδικό άθλημα που μοιάζει αρκετά με το μπάσκετ. Παίζεται σε μεγαλύτερο γήπεδο από δύο ομάδες των επτά παικτών και τα δίχτυα στηρίζονται σε στύλους. (Σ.τ.Ε.)

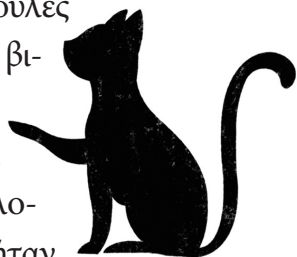
«Και τώρα γιατί δεν πας να βγάλεις τη βρεγμένη στολή του σχολείου και να κάνεις ένα ντους; Θα σου φτιάξω ένα φλιτζάνι ζεστή σοκολάτα για να γιορτάσεις τις διακοπές που αρχίζουν».

Είκοσι λεπτά αργότερα η Τίλλυ είχε φορέσει τα ρούχα της και, στεγνή και καθαρή, κρατώντας δύο κούπες ζεστή σοκολάτα με σαντιγί από πάνω, μία για εκείνη και μία για τον παππού της, έσπρωξε και άνοιξε την πόρτα της κουζίνας με την πλάτη και ξαναμπήκε στο βιβλιοπωλείο. Το Πέιτζις & Σία ήταν το πιο αγαπημένο της μέρος σε ολόκληρο τον κόσμο. Απ' έξω, από τον πολύβουο κεντρικό δρόμο του βόρειου Λονδίνου, θύμιζε κανονικό βιβλιοπωλείο, αλλά μόλις έμπαινες στο εσωτερικό του, δεν μπορούσες να καταλάβεις πώς χωρούσαν τόσα πράγματα μέσα στους συνηθισμένους αυτούς τοίχους.

Το μαγαζί είχε πέντε ορόφους με γωνιές και δωματιάκια, καναπέδες και μαλακές πολυθρόνες, και έναν λαβύρινθο από ράφια με βιβλία που απλώνονταν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Μια στριφογυριστή σκάλα στον έναν τοίχο σε οδηγούσε ανάλαφρα από όροφο σε όροφο, ενώ βαμμένες ξύλινες σκάλες έφταναν σε δυσπρόσιτες γωνιές. Ψηλά αψιδωτά παράθυρα σου έδιναν την αίσθηση ότι βρισκόσουν σε εκκλησία, όταν φως ξεχυνόταν στο

εσωτερικό και κόκκοι σκόνης χόρευαν στον αέρα. Όταν ο καιρός ήταν καλός, ο ήλιος σχημάτιζε λιμνούλες στο πάτωμα και έβρισκες συχνά τη γάτα του βιβλιοπωλείου – που την είχαν βαφτίσει *Αλίκη*, εξαιτίας της φιλοπερίεργης φύσης της – να λαγοκοιμάται στα πιο ζεστά σημεία. Το καλοκαίρι το μεγάλο τζάκι πίσω από το ταμείο ήταν γεμάτο φρέσκα λουλούδια, αλλά τώρα, που ήταν Οκτώβριος, μια δυνατή φωτιά τριζοβολούσε εκεί.

Η Τίλλυ δεν είχε βρεθεί ποτέ πολύ μακριά από το Λονδίνο, αλλά μέσα από τις σελίδες των βιβλίων ένωθε σαν έμπειρη ταξιδιώτισσα: είχε τρέξει πάνω στις στέγες του Παρισιού, είχε μάθει να πετάει με σκουπόξυλο και είχε δει το Βόρειο Σέλας από το κατάστρωμα ενός πλοίου. Είχε εξερευνήσει χώρες θαυμάτων και μυστικούς κήπους παρέα με κορίτσια περίεργα και πεισματάρικα. Είχε βρει βιβλία που οδηγούσαν σε ατέλειωτες συζητήσεις με τον παππού, ενώ έτρωγαν τηγανίτες που έσταζαν μέλι, και είχε ανακαλύψει ιστορίες που διάβαζε ξανά και ξανά, μέχρι που το περιεχόμενό τους καρφωνόταν στο μυαλό της πολύ πιο ζυηρά από τα άπειρα διαγωνίσματα του σχολείου. Είχε ανακαλύψει φιλίες εντελώς ελεύθερες από τους περίπλοκους κοινωνικούς κανόνες και τα πρέπει του σχολείου. Μερικές φορές ένωθε σαν να τους έκαναν μάθημα όπου τους εξηγούσαν τι είναι φιλία, αλλά η ίδια δεν τα είχε πάει καθόλου καλά σε αυτό

το μάθημα και δεν είχε καταφέρει ακόμα να καλύψει τα κενά της.

Ο παππούς βρισκόταν πίσω από το ταμείο και ταξινομούσε βιβλία που είχαν παραγγείλει πελάτες· συνταίριαζε αποδείξεις με τίτλους και στοίβαζε τα βιβλία τακτικά, ώστε να είναι έτοιμα για παραλαβή. Η Τίλλυ άφησε τη δεύτερη κούπα με τη ζεστή σοκολάτα πάνω στο ταμείο, καταφέροντας να μην της χυθεί η περισσότερη.

«Καλές διακοπές, Τίλλυ!» είπε εκείνος, τσουγκρίζοντας την κούπα του με τη δική της. Μετά ήπια μια μεγάλη γουλιά και προσποιήθηκε ότι δεν ήξερε πως στολίστηκε με σαντιγί το πάνω χείλος του, όπως έκανε πάντα. «Έχεις μπόλικά μαθήματα για το σπίτι;»

«Πρέπει να διαβάσω ένα βιβλίο που δεν έχω ξαναδιαβάσει», απάντησε ανέκφραστα εκείνη.

«Αμάν, γλύκα μου», είπε ο παππούς χαμογελώντας πλατιά. «Καλύτερα να πέσεις αμέσως με τα μούτρα στη δουλειά, άμα θες να προλάβεις να το τελειώσεις σε μία εβδομάδα».

Η Τίλλυ χαχάνισε και βούτηξε το δάχτυλό της στη σαντιγί, με το μυαλό της στη στοίβα με τα πέντε βιβλία που είχε ακουμπήσει δίπλα στο κρεβάτι της για να τα διαβάσει κατά τη διάρκεια των διακοπών.

«Η κυρία Γουέμπερ είπε ότι μετά τις διακοπές θα αρχίσουμε να κάνουμε μια εργασία για τους αγαπημένους μας ήρωες βιβλίων, και ότι αν θέλουμε να έχουμε το

προβάδισμα, θα πρέπει να σκεφτούμε ποιοι είναι αυτοί. Ποιον θα διάλεγες εσύ;»

«Ωραία ερώτηση», είπε ο παππούς, γλείφοντας τη σαντιγί από το χείλος του. «Πρέπει να παραδεχτώ ότι με τραβάει ο Σέρλοκ Χολμς, αλλά θα πρέπει πρώτα να το σκεφτώ καλά πριν επανέλθω με την επίσημη απάντησή μου. Και τώρα, εκτός από τον ιδιαίτερα κουραστικό φόρτο εργασίας, τι άλλο έχεις σχεδιάσει για τις διακοπές; Θα έρθει από δω η Γκρέις;»

«Δεν ξέρω γιατί με ρωτάτε διαρκώς για την Γκρέις εσύ και η γιαγιά», είπε η Τίλλυ.

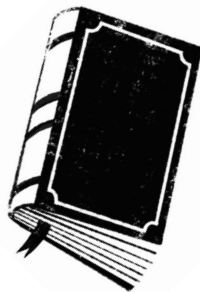
«Αυτό κάνουμε;» ρώτησε έκπληκτος ο παππούς. «Μα νόμιζα ότι ήταν η κολλητή σου».

«Δεν έχω κολλητούς, ούτε κολλητές», είπε αποφασιστικά η Τίλλυ. «Κατάλαβα ότι στο σχολείο δεν υπάρχει κανείς που να έχει στόφα κολλητού».

«Και ποια είναι τα χαρακτηριστικά που κάνουν κάποιον να έχει στόφα κολλητού;» ρώτησε ο παππούς.

«Πρέπει να παραμένει στο πλευρό σου και να σε υποστηρίζει. Να μη βαριέται ποτέ να μιλάει μαζί σου. Να είναι περιπετειώδης και έξυπνος, και γενναίος, και αστείος», είπε εκείνη, μετρώντας τα κριτήρια στα δάχτυλά της. «Να είναι σαν την Άννα Σίρλεϊ από την Άννα των Αγρών ή την Αλίκη από τη Χώρα των Θαυμάτων – αυτοί είναι οι αγαπημένοι μου ήρωες, μια και το 'φερε η κουβέντα». Η Τίλλυ είχε ανακαλύψει, με απειροελάχιστες εξαιρέσεις,

ότι προτιμούσε να κάνει παρέα πολύ περισσότερο με τους ήρωες των βιβλίων της παρά με ανθρώπους που ήξερε στην πραγματική ζωή.

«Δεν είμαι σίγουρος ότι οι κολλητοί έχουν συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που ταιριάζουν στους πάντες, Τίλλυ», είπε με προσοχή ο παππούς. «Μερικές φορές γίνεται φίλος σου ο τελευταίος άνθρωπος που θα περίμενες να γίνει. Οι φίλοι πρέπει να σου βγάζουν τον καλύτερό σου εαυτό, όχι να είναι ίδιοι με σένα. Είμαι σίγουρος ότι κι εσύ θα είσαι το τέλειο συμπλήρωμα κάποιου».

Η Τίλλυ προσπάθησε να φανταστεί τον εαυτό της ως το τέλειο συμπλήρωμα κάποιου πιθανού κολλητού. Αλλά όταν σκέφτηκε απολύτως ξεκάθαρα και βαθιά τον εαυτό της, μπερδεύτηκε λιγάκι, σαν να έβλεπε μια θολή φωτογραφία, κι όταν συγκρίθηκε με τους χαρακτήρες που συναντούσε στα βιβλία, ένιωσε ότι το μελάνι και το χαρτί ήταν πιο αληθινά από τα κόκαλα και το δέρμα της.

«Άλλωστε, προς το παρόν έχεις εμένα», συνέχισε ο παππούς. «Αν ψάχνεις έναν ηλικιωμένο κολλητό με γένια και βιβλιοπωλείο».

«Ακριβώς», συμφώνησε η Τίλλυ, προσπαθώντας να διαγράψει από το μυαλό της όλες τις σκέψεις περί υποτιθέμενων κολλητών. «Δεν χρειάζομαι κανέναν που να μη ζει εδώ, στο Πέιτζις & Σία».

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΖΕΙ ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Tο επόμενο πρωί, η Τίλλυ ξύπνησε από τον ήχο της βροχής και των φθινοπωρινών φύλλων που έπεφταν στον φεγγίτη της. Βροχή σήμαινε ησυχία στο μαγαζί, καθώς ο κόσμος έμενε σπίτι του και μόνο οι περαστικοί αναγνώστες που είχαν γίνει μούσκεμα κάθονταν στον χώρο του καφέ για να στεγνώσουν, περιμένοντας να σταματήσει η νεροποντή. Η Τίλλυ λαχταρούσε τις σχολικές διακοπές, με τους γνώριμους ρυθμούς και τις ιεροτελεστίες του βιβλιοπωλείου, και απολάμβανε κάθε στιγμή της ρουτίνας της την πρώτη μέρα των διακοπών: το διάβασμα στο κρεβάτι ενός κεφαλαίου από ένα καινούριο βιβλίο όσο ήταν ακόμα όλα ήσυχα, το να φοράει ό,τι ήθελε εκτός από τη στολή του σχολείου, ένα χαλαρό πρωινό που έτρωγε το τέλεια βρασμένο από τον παππού αβγό μέσα στο οποίο βουτούσε φρυγανισμένο ψωμί.

«Λοιπόν, τι σχέδια έχεις για σήμερα;» ρώτησε η γιαγιά, δίνοντάς της μια κούπα τσάι με μπόλικο γάλα.

«Να διαβάσω κυρίως», απάντησε το κορίτσι.

«Θέλεις να πάμε βόλτα στο δάσος αργότερα;» πρότεινε ο παππούς. «Αλλά πρέπει να πεταχτώ και στο ανθωπωλείο, για να σιγουρευτώ ότι θα είναι έτοιμα τα λουλούδια για το πάρτι της Χώρας των Θαυμάτων την Τετάρτη το βράδυ. Έχεις ταλέντο στα χρώματα και θα ήθελα τη γνώμη σου. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι δημιουργήσαμε ένα τέρας μ' αυτό το πάρτι. Κάθε χρόνο οι πελάτες και το προσωπικό των εκδοτικών οίκων περιμένουν όλο και πιο εξωφρενικές και παράλογες θεματικές βραδιές, μου φαίνεται».

Η Τίλλυ σήκωσε τους ώμους της.

«Εύχεστε ποτέ», είπε αγνοώντας την ερώτηση του παππού της και γυρίζοντας να τους κοιτάξει και τους δύο με σοβαρό ύφος, «να είχατε έναν σχετικά καλό φίλο που να κινδυνεύει, ώστε να μπορέσετε να πάτε να τον σώσετε;»

«Δεν θα έλεγα ότι με απασχολεί πολύ αυτή η σκέψη», απάντησε η γιαγιά, ανταλλάσσοντας μια ματιά με τον παππού, που καθόταν στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού.

Η Τίλλυ αναστέναξε. «Να, εύχομαι να είχα κάτι πιο συναρπαστικό να κάνω απ' το να πάω στο δάσος», είπε. «Κανείς δεν ζει αληθινές περιπέτειες στην πραγματική ζωή».

«Αν και δεν θέλω να μπλέξω σε μπελάδες, θα έλεγα ότι λείπει η φαντασία σε όποιον δεν μπορεί να ζησει περιπέτειες στο δάσος», είπε ο παππούς.

«Ξέρεις τι εννοώ».

«Ξέρω, αγαπημένη μου, αλλά ποτέ δεν βλάπτει να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά, μήπως και πέσεις πάνω σε καμιά περιπέτεια, ακόμα και μικρή».

«Προς το παρόν, όμως», είπε η γιαγιά, «γιατί δεν αναζητάς την περιπέτεια σε ένα βιβλίο; Και όταν σταματήσει η βροχή μπορούμε να πάμε βόλτα».

Η Τίλλυ άνοιξε την πόρτα που οδηγούσε στο βιβλιοπωλείο και πήγε να βρει τον Τζακ, ο οποίος φρόντιζε τον άνετο και ζεστό χώρο του καφέ, που έπιανε μια γωνιά του ισογείου. Όταν έφτασε στην παράταιρη συλλογή από καρέκλες και τραπέζια δεν τον είδε πουθενά, οπότε κοίταξε μήπως υπήρχαν τίποτα κέικ για να δοκιμάσει, αλλά καθώς άπλωνε το χέρι της για να πιάσει ένα μπράουνι σοκολάτα, αφράτο και μαστιχωτό, το κεφάλι του Τζακ ξεπρόβαλε πάνω από τον πάγκο.

«Α χα! Σ' έπιασα επ' αυτοφώρω!» είπε χαμογελώντας.

«Απλώς κοιτούσα», δικαιολογήθηκε αμήχανα η Τίλλυ.
«Γιατί έχεις μέλι στο μέτωπό σου;» ρώτησε.

«Πειραματίζομαι με pop cakes», απάντησε εκείνος, σηκώνοντας μια παγοθήκη γεμάτη με μέλι που κολλούσε.

«Θυμάσαι τη σειρά βιβλίων της Ένιντ Μπλάιτον *Το Μακρινό Δέντρο*; Όπου τρώνε εκείνα τα κέικ, που μόλις τα δαγκώσουν γεμίζει το στόμα τους με μέλι; Θα παγώσω το μέλι για να μπορέσω να το βάλω στη μέση των ατομικών κέικ και μετά θα τα ψήσω. Αυτό είναι το σχέδιό μου, αλλά το μέλι, πώς να το πω, δεν συνεργάζεται».

Ο Τζακ, που ήταν δεκαεννιά ετών και μάζευε χρήματα για να πάει σε σχολή ζαχαροπλαστικής στο Παρίσι, έπαιρνε πολύ σοβαρά τον ρόλο του ζαχαροπλάστη του βιβλιοπωλείου και πάντα προσπαθούσε να φτιάξει γλυκά και κέικ από βιβλία. Η Τίλλυ είχε αυστηρές οδηγίες να τον ενημερώνει κάθε φορά που συναντούσε στα βιβλία που διάβαζε κάποιο γλυκό το οποίο φαινόταν ιδιαίτερα νόστιμο. Επιπλέον, είχε την υποψία ότι ο Τζακ έπαιρνε ιδέες και από καινούρια βιβλία συνταγών, καθώς μια στο τόσο ήταν αναγκασμένη να σκουπίζει δαχτυλιές από γλάσο από τις ράχες βιβλίων που εξείχαν από τα ράφια, λες και κάποιος τα είχε ξαναβάλει βιαστικά στη θέση τους.

«Θέλεις λίγη ζεστή σοκολάτα;» της πρότεινε ο Τζακ, καθώς έβαζε πολύ προσεκτικά την παγοθήκη μέσα στη μικροσκοπική κατάψυξη του ψυγείου του μικρού καφέ. «Θα σου φέρω».

Εκείνη έγνεψε καταφατικά χαμογελώντας πλατιά, πριν ανεβεί στην αγαπημένη της γωνιά για διάβασμα στον πρώτο όροφο. Δέκα λεπτά αργότερα ο Τζακ κάθισε

δίπλα της, κρατώντας προσεκτικά έναν δίσκο με δύο αχινιστές κούπες – και δύο μπράουνι. «Αν η γιαγιά και ο παππούς σου με πάρουν χαμπάρι που σου δίνω μπράουνι λίγο μετά το πρωινό, να ισχυριστείς ότι κάνω ένα πολύ σημαντικό πείραμα ζαχαροπλαστικής για το πάρτι, εντάξει;» Τη σκούντησε στο χέρι. «Τι διαβάζεις;»

Η Τίλλυ του έδειξε το εξώφυλλο του βιβλίου, που ήταν μπλε και γυαλιστερό.

«Μόλις το άρχισα. Μιλάει για γοργόνες και πειρατές και ωκεανούς. Δεν είναι του γούστου σου μάλλον».

«Λοιπόν, η αλήθεια είναι, δεσποινίς Τίλλυ, απλώς για να ξέρεις, πως έχω μεγάλο πάθος με τα βιβλία για πειρατές και ωκεανούς», είπε εκείνος. «Αλλά εμένα μου αρέσουν κι όλα τα είδη. Δεν μπορώ να αντισταθώ σε βιβλία για το Διάστημα, κυρίως αν συμβαίνει κάτι αλλόκοτο ή αν γίνεται κάποια σπουδαία ανατροπή. Κι αν υπάρχει κανένα έξυπνο ρομπότ, ακόμα καλύτερα. Ειδικά αν στην πορεία αποδειχτεί ότι είναι σατανικό. Θα έπρεπε να το γνωρίζω τώρα πια –ναι, το ξέρω–, αλλά ποια είναι τα δικά σου αγαπημένα;»

«Τα δύο αγαπημένα μου βιβλία είναι *Η Άννα των Αγρών* και *Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων*», απάντησε η Τίλλυ με μεγάλη σιγουριά. «Η Άννα και η Αλίκη είναι οι αγαπημένες μου ηρωίδες».

«Γιατί σου αρέσουν, όμως, τόσο πολύ;»

Εκείνη έκανε μια παύση. «Για πάρα πολλούς λόγους, αλλά πιο πολύ μου αρέσουν επειδή μοιάζουν αληθινές ακόμα κι όταν δεν διαβάζω γι' αυτές».

«Τι εννοείς *αληθινές*;» ρώτησε ο Τζακ.

Το κορίτσι σκέφτηκε την ερώτηση.

«Να, μερικές φορές, όταν δεν ξέρω τι να κάνω, σκέφτομαι τι θα έκανε η Άννα ή πιάνω τον εαυτό μου να θέλει να πει στην Αλίκη κάτι που έμαθα, και μου παίρνει μια στιγμή μέχρι να θυμηθώ ότι δεν είναι αληθινά πρόσωπα που μπορώ να πάω κοντά τους έτσι απλά και να τους μιλήσω».

Ο Τζακ χαμογέλασε. «Τις περισσότερες φορές οι ήρωες των βιβλίων είναι πολύ πιο σταθεροί και συνεπείς από τους ανθρώπους γύρω μας. Τα μπερδέματα της ζωής, οι κανόνες και τα πρέπει τη δυσκολεύουν πολύ. Και μια και το 'φερε η κουβέντα», είπε σκουπίζοντας τα ψίχουλα από την ποδιά του, καθώς ένα υπόκωφο «μπιπ» αντηχούσε στο μαγαζί, «τα pop cakes μου με φωνάζουν. Έλα να τα δοκιμάσεις σε λιγάκι».

Σηκώθηκε από τον μαλακό καναπέ και κατέβηκε τις σκάλες, αφήνοντας την Τίλλυ παρέα με το βιβλίο της.

Λίγο αργότερα, ο ήχος του γέλιου της γιαγιάς της, που κατέβαινε γρήγορα από τη σκάλα, διέκοψε την

ανάγνωση των περιπετειών κάτω από τη θάλασσα. Η Τίλλυ δεν μπορούσε να θυμηθεί πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε ακούσει τη γιαγιά της να γελάει έτσι, ούτε και την τελευταία φορά που η ίδια είχε γελάσει τόσο δυνατά, οπότε ανέβηκε τις σκάλες νυχοπατώντας για να δει γιατί γελούσε. Βρήκε τη γιαγιά της χωμένη σε μια γωνιά, να σκουπίζει τα δάκρυα από τα μάτια της, καθώς μια γυναίκα με σκούρα κατσαρά μαλλιά, πιασμένα στο πίσω μέρος του κεφαλιού της, κουνούσε τα χέρια της ζωηρά. Φαινόταν πολύ νεότερη από τη γιαγιά και φορούσε ένα μακρύ παλιομοδίτικο φόρεμα. Η Τίλλυ τις πλησίασε αργά, θέλοντας να ακούσει τι έβρισκε τόσο αστείο η γιαγιά, δίχως να τις διακόψει.

«Και, ξέρεις, αυτός γύρισε σε εκείνον και είπε με την πλέον ανυπόφορη φωνή: “Είναι υποφερτή, αλλά όχι αρκετά όμορφη ώστε να με βάλει σε πειρασμό”. Σου λέω, Έλσι, κρατούσα το χέρι της Σάρλοτ πάρα πολύ σφικτά, ώστε να συγκρατηθώ και να μην πάω κοντά του και να του πω τι γνώμη είχα για τους τρόπους του, και πολύ περισσότερο εφόσον ήταν νεοφερμένος στην πόλη. Φυσικά, η μητέρα μου θα συγχωρούσε τα πάντα σε έναν τόσο πλούσιο άντρα, αν και η στάση του έβαλε σε δοκιμασία ακόμα και τη δική της αποφασιστικότητα».

Ανίκανη να αντισταθεί πλέον στα χαχανητά της γιαγιάς, η Τίλλυ έβηξε δυνατά και πλησίασε στη γωνιά

της, απλώς και μόνο για να βρει τη γιαγιά να κάθεται μόνη της.

«Ω Τίλλυ!» είπε – την είχε πιάσει λόξιγκας από τα γέλια και δεν είχε υποχωρήσει ακόμα. «Είσαι εντάξει, αγάπη μου;»

«Πού πήγε εκείνη η γυναίκα;» ρώτησε η Τίλλυ κοιτάζοντας γύρω της σαστισμένη, μια και δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είχε φύγει τόσο *γρήγορα* κι *αθόρυβα*.

Το γέλιο της γιαγιάς κόπηκε απότομα.

«Ποια γυναίκα, αγάπη μου;» ρώτησε και κάθισε πιο στητά.

«Η γυναίκα με την οποία μιλούσες τώρα, φυσικά», απάντησε η Τίλλυ. «Εκείνη με το μακρύ φόρεμα και τα σκούρα μαλλιά. Εκείνη που σε έκανε να γελάς έτσι!»

«Ω, αυτή», είπε αργά η γιαγιά. «Αυτή είναι η Λίζζυ, μια παλιά φίλη. Την πήρε το μάτι σου, ε;»

«Μα καθόταν ακριβώς εδώ όταν ανέβαινα τις σκάλες», είπε σαστισμένη η Τίλλυ. «Πού πήγε;»

«Θα πρέπει να ξεγλίστρησε χωρίς να την προσέξεις. Ξέρεις πόσο θυμίζει αυτό το μέρος κουνελότρυπα. Είναι αδύνατον να παρακολουθείς τους πάντες και τα πάντα. Μια ζωή σε χάνω εδώ μέσα!» είπε πιο ήρεμη η γιαγιά. «Τέλος πάντων! Αρκετά μ' αυτό! Πώς είναι το βιβλίο σου;»

Η Τίλλυ ήταν σαφέστατα σίγουρη ότι η γιαγιά της της έκρυβε κάτι.